

Nr 82.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändrad lydelse av 2—4 §§ lagen den 11 juni 1937 (nr 348) om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer; given Stockholms slott den 24 november 1939.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet hållna protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag angående ändrad lydelse av 2—4 §§ lagen den 11 juni 1937 (nr 348) om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer.

GUSTAF.

Gunnar Hägglöf.

Förslag
till
Lag

angående ändrad lydelse av 2—4 §§ lagen den 11 juni 1937 (nr 348)
om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer.

Härigenom förordnas, att 2—4 §§ lagen den 11 juni 1937 om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

2 §.

Vid beräkning för bestämmande av sjukpenning eller livränta av årlig arbetsförtjänst skall, om arbetsförtjänsten överstiger fyratusenåttahundra kronor, det överskjutande beloppet icke tagas i beräkning samt, om arbetsförtjänsten understiger tretusensexhundra kronor, densamma beräknas till detta belopp.

3 §.

Hel sjukpenning skall utgå med belopp, som framgår av följande tabell:

Den årliga arbetsförtjänsten		Sjukpenningens belopp	
uppgår till (kronor)	men ej till (kronor)	kronor	öre
3,600	3,645	6	50
3,645	3,915	7	—
3,915	4,185	7	50
4,185	4,455	8	—
4,455	4,725	8	50
4,725	—	9	—

4 §.

Har olycksfallet, efter upphörande av därav förorsakad sjukdom, medfört förlust av arbetsförmågan eller nedsättning av densamma med minst en tiondel, vilken förlust eller nedsättning kan antagas bliva för framtiden bestående, skall, utöver livränta, till den skadade utgivas vid förlust av arbetsförmågan, om den skadade var befälhavare, styrman eller maskinbefäl, ett belopp, motsvarande ett års lön, beräknad till tolv gånger den kontanta månadslön, som den skadade åtnjöt vid tiden för olycksfallet, dock lägst niotusen och högst trettontusen kronor, och eljest ett belopp av niotusen kronor samt vid nedsättning av arbetsförmågan det lägre belopp, som svarar mot nedsättningen.

Undergår, sedan — — — äga rum.

—————

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

—————

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms
slott den 17 november 1939.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, ENGBERG, SKÖLD, QUENSEL, FORSLUND, ERIKSSON, STRINDLUND, HÄGGLÖF.

Efter gemensam beredning med cheferna för justitie- och handelsdepartementen anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Forslund, fråga om *vissa ändringar i lagen om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer* samt anför:

Gällande bestämmelser.

Där ombord å svenskt fartyg tjänstgörande person, som är försäkrad jämlikt lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete, till följd av krigsåtgärd — inom område och under tid, som Konungen äger bestämma — drabbas av olycksfall i arbetet, skola, med tillämpning i övrigt av vad i nämnda lag stadgas, i fråga om sådant olycksfall gälla vissa särskilda bestämmelser. Dessa finnas intagna i *lagen den 11 juni 1937 (nr 348) om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer*. I dess 2 § givas föreskrifter om beräkning av årlig arbetsförtjänst för bestämmande av sjukpenning eller livränta. Överstiger arbetsförtjänsten 4,800 kronor, skall det överskjutande beloppet icke tagas i beräkning; understiger arbetsförtjänsten 2,900 kronor, skall densamma dock beräknas till detta belopp. 3 § innehåller en tabell, utvisande beloppet av hela sjukpenningen. Denna utgår 5 kronor 50 öre vid en arbetsförtjänst, som uppgår till 2,900 kronor men ej till 3,105 kronor. Därefter är sjukpenningen 6 kronor för en arbetsförtjänst, som ej uppgår till 3,375 kronor, o. s. v. med intervaller i fråga om arbetsförtjänst å 270 kronor och beträffande sjukpenning å 50 öre. Högsta sjukpenning är 9 kronor, som utgår, om arbetsförtjänsten är 4,725 kronor eller däröver. Har olycksfallet, efter upphörande av därav förorsakad sjukdom, medfört förlust av arbetsförmågan eller nedsättning av densamma med minst en tiondel, vilken förlust eller nedsättning kan antagas bli för framtiden bestående, skall enligt 4 §, utöver livränta, vid förlust av arbetsförmågan till den skadade utgivas, om den skadade var befälhavare, styrman eller maskinbefäl, ett belopp, motsvarande ett års lön, beräknad till tolv gånger den kontanta månadslön, som den skadade åtnjöt vid tiden för olycksfallet, dock lägst 5,000 och högst 9,000 kronor, och eljest ett belopp

av 4,800 kronor. Vid nedsättning av arbetsförmågan skall det lägre belopp utgivas, som svarar mot nedsättningen. Vid väsentlig försämring i den skadades tillstånd kan jämkning i ersättningen äga rum. Har olycksfallet medfört döden, skall enligt 5 §, utöver livränta, till den avlidnes efterlevande utgivas ett belopp motsvarande det, som enligt 4 § skall utgå vid förlust av arbetsförmågan, dock med avdrag av dels viss begravningshjälp, dels ock vad som må hava utgivits jämlikt 4 §. Enligt 6 § är arbetsgivare pliktig att till den försäkringsinrättning, i vilken hos honom anställda äro försäkrade jämlikt allmänna olycksfallsförsäkringslagen, erlægga det tillägg till tidigare bestämd försäkringsavgift, som må föranledas av tillämpningen av krigsförsäkringslagen. Slutligen föreskrives i 7 §, att försäkring enligt krigsförsäkringslagen må meddelas jämväl för olycksfall utom arbete, därvid föreskrifterna i 35 § allmänna olycksfallsförsäkringslagen skola äga tillämpning.

I fråga om tillämpningen av krigsförsäkringslagen gälla för närvarande två kungörelser, *dels* en kungörelse den 5 maj 1939 (nr 142), enligt vilken lagen tillvidare skall äga tillämpning inom farvattnet utanför Kina, *dels ock* en kungörelse den 26 augusti 1939 (nr 572), vari föreskrives, att krigsförsäkringslagen vid utbrottet av krig mellan europeiska stormakter, i vilket England, Frankrike eller Tyska riket deltagar, omedelbart skall träda i tillämpning med giltighet tillvidare beträffande samtliga farvatten; dock skola lagens bestämmelser därvid icke gälla i fråga om olycksfall till följd av militära åtgärder i annat krig än nyss sagts. Såsom europeiska stormakter skola anses, förutom nyssnämnda länder, jämväl De Socialistiska Rådrepublikenas Union och Italien. Krigsutbrott skall, jämlikt beslut av Kungl. Maj:t, anses hava ägt rum den 3 september 1939 klockan 11 förmiddagen.

I förevarande sammanhang må omnämnas, att lag om statlig krigsförsäkring m. m. utfärdats den 10 mars 1939 (nr 68). Enligt dess 1 § må vid krig, krigsfara eller eljest av krig föranledda utomordentliga förhållanden, såframt Konungen därom förordnar, av staten meddelas transportförsäkring mot krigsrisk ävensom återförsäkring av såväl transportförsäkring mot krigsrisk som annan transportförsäkring. Vidare stadgas i 2 § första stycket, att, under nyss angivna förhållanden, riksförsäkringsanstalten och ömsesidiga olycksfallsförsäkringsbolag, som avses i 4 § allmänna olycksfallsförsäkringslagen, äga att, såframt Konungen därom förordnar, meddela försäkring för olycksfall, som till följd av krigsåtgärd drabbar å fartyg eller annat transportmedel tjänstgörande person, till högre ersättningsbelopp samt med ersättningar av annan art än eljest.

Jämlikt stadgande i 2 § andra stycket må, efter förordnande av Konungen, staten under förhållanden som förut nämnts åt riksförsäkringsanstalten eller bolag av omförmält slag meddela återförsäkring av försäkring, som anstalten eller bolaget meddelat.

I anslutning till lagen den 10 mars 1939 har sedermera utfärdats — förutom förordnande enligt 1 § i lagen — en kungörelse den 20 oktober 1939 (nr 747), varigenom förordnats, att återförsäkring, som avses i 2 § andra stycket nämnda lag, tillvidare må meddelas av staten. — Förordnande enligt 2 § första stycket har hitintills icke meddelats.

Hemställan om lagändring.

I skrivelse den 26 september 1939 hemställde svenska sjöfolksförbundet, att åtgärder måtte vidtagas för sådan lagändring, att sjukpenning eller livränta enligt 2 § i 1937 års krigsförsäkringslag måtte beräknas å en minimiarbetsförtjänst av 3,600 kronor i stället för nuvarande 2,900 kronor samt att i 4 och 5 §§ omnämnda kontantbelopp vid full invaliditet eller dödsfall måtte höjas till 9,000 kronor.

Sjöfolksförbundet omnämnde, att motsvarande lagstiftning i Norge och Danmark lämnade större trygghet för sjömännen och deras efterlevande än vad fallet vore med den svenska lagen. Den sistnämnda hade tillkommit under kriget i Spanien och hade av förbundet uppfattats såsom ett provisorium. Redan då spårades missnöje från sjömannens sida tillika med ovilja att medfölja fartyg, som trafikerade farozonen, då de ansågo, att försäkringsbeloppen vore för små och icke lämnade trygghet för försörjning vid invaliditet eller täckte efterlevandes livsbehov.

Yttranden över sjöfolksförbundets skrivelse avgåvos av riksförsäkringsanstalten och kommerskollegium. Sistnämnda myndighet bifogade yttranden, som kollegium inhämtat av Sveriges redareförening, Stockholms rederiförening (som dock ej yttrat sig i sak), Sveriges segelfartygsförening, Sveriges fartygsbefälsförening, svenska maskinbefälsförbundet, Sveriges radiotelegrafistförening och svenska stewartsföreningen.

Sveriges redareförening och *Sveriges segelfartygsförening* avstyrkte lagändring. Redareföreningen framhöll, att 1937 års lag varit baserad på överenskommelser mellan föreningen, å ena sidan, och de ombordanställdas organisationer, å den andra. Lagen vore avsedd att tillämpas just under sådana förhållanden, som nu vore rådande, och de i lagen fastställda beloppen ansågos vid dess tillkomst tillräckliga och skäligen. Sådana ändrade förutsättningar hade sedan dess icke inträtt, som kunde åberopas som skäl för en revidering av lagen.

De ombordanställdas organisationer tillstyrkte däremot sjöfolksförbundets framställning.

Svenska stewartsföreningen förklarade lagändring synnerligen motiverad dels med hänsyn till den under senaste tiden väsentligt ökade risken, dels ock med hänsyn därtill, att de svenska sjömännen för närvarande vore sämre ställda än annat skandinaviskt sjöfolk.

Svenska maskinbefälsförbundet yttrade:

Det är synnerligen önskvärt, att de vid krigsolycksfall utgående maximit beloppen höjas, enär det vid krigstillfällen i regel blir försämrat penningvärde, vilken försämring i viss utsträckning kommer att kvarstå efter krigets slut. Höjningen av minimibeloppen har visserligen icke någon större betydelse för maskinbefälsförbundets medlemmar, men för manskapets vidkommande finns det giltiga skäl för höjning av nuvarande minimum. Det förhåller sig nämligen så, att de flesta av manskapet i den mån de icke undergå befälsutbildning, lämna sjötjänsten och erhålla därefter bättre löneförmåner än de haft till sjöss. Under dessa omständigheter är det icke

riktigt, att den låga lön de erhållit under sjötjänsten skall läggas till grund för beräkning av för hela deras återstående levnad bestående livränta.

Maskinbefälsförbundet tillstyrkte därför sjöfolksförbundets framställning med den ändringen, att det i 4 § stadgade maximibeloppet höjdes till 15,000 kronor.

Sveriges fartygsbefälsförening anförde:

Till följd av de högre löner, som under nuvarande krigsförhållanden utgå till de ombord anställda, torde icke finnas något fartygsbefäl, som icke uppnår en arbetsförtjänst uppgående till det av sjöfolksförbundet föreslagna minimibeloppet. Den föreslagna höjningen av detta belopp saknar under dylika omständigheter för fartygsbefälet intresse. Även sjömän av manskaps grad torde i stor utsträckning av samma anledning åtnjuta löneförmåner, som i händelse av invaliditet torde tillförsäkra dem, eller i händelse av dödsfall deras efterlevande, ersättning beräknad efter maximibeloppet. För sjömän av lägre grad och sjömän å fartyg i fart inom farvatten, i vilka krigsrisk i mindre grad anses föreligga och som av denna anledning åtnjuta lägre krigslöner än de som segla i mera farofyllda farvatten, är däremot uppenbarligen en höjning av det i lagen nu stipulerade minimibeloppet av stort värde.

Föreningen har intet att erinra emot att i 4 och 5 §§ föreskrivet kontantbelopp utgår med 9,000 kronor i samtliga försäkringsfall oavsett den årliga arbetsförtjänsten. I samband med tillmötesgåendet av detta krav anmäla sig emellertid särskilda synpunkter för de högre inkomstagarna. Kontantbeloppet har väl menats utgöra ett ekonomiskt stöd för invaliden eller de efterlevande vid den anpassning till lägre levnadsstandard som den framtida försörjningen på livräntan måste medföra. Det torde vara ovedersägligt, att en högre inkomstagare iklätt sig större ekonomiska förpliktelser än den mindre inkomstagaren. Behovet av extra ekonomiskt stöd under övergångstiden från försörjning på normal arbetsinkomst till försörjning på livränta enligt krigsförsäkringslagens bestämmelser måste följaktligen anmäla sig med större styrka hos den högre än hos den lägre inkomstagaren. Det skulle sålunda enligt föreningens mening vara rimligt att vid en höjning av kontantbeloppet detta bestämdes att utgå till befäl med 15,000 kronor.

Riksförsäkringsanstalten upplyste beträffande de mot krigsförsäkringslagen svarande bestämmelserna i Danmark, Norge och Finland, att ersättningarna vid krigsolycksfall beräknades efter en lägsta årslön av i Danmark, med vissa undantag, 3,100 kronor (motsvarande livränta vid fullständig invaliditet utgjorde 1,860 kronor för år), i Norge 3,500 kronor (motsvarande livränta vid fullständig invaliditet utgjorde 2,100 kronor för år) och i Finland 9,600 mark (motsvarande livränta vid fullständig invaliditet utgjorde, om den skadade hade anhöriga, 6,400 mark för år). Såsom tilläggsersättning i form av engångsbelopp utgavos vid fullständig invaliditet eller död i Danmark högst 10,000 kronor, i Norge 10,000 kronor och i Finland lägst 50,000, högst 100,000 mark.

Riksförsäkringsanstalten anförde vidare, att de av sjöfolksförbundet föreslagna ändringarna skulle, om ej en den 6 september 1939 ingången överenskommelse mellan redareföreningen och personalorganisationerna angående krigsriskersättning träffats, hava föranlett viss ökning av redarnas kostnader

för ifrågavarande försäkring. Denna ökning kunde uppskattas till omkring en tredjedel av kostnaderna enligt lagens nuvarande bestämmelser. På grund av nämnda överenskommelse hade emellertid denna ökning, i den mån densamma belöpte på höjningen av arbetsförtjänstens minimum, i stor utsträckning redan inträtt — det vore endast för vissa resor till eller i utomeuropeiska farvatten, som så icke vore förhållandet.

Ur de synpunkter riksförsäkringsanstalten hade att företräda, nämligen de försäkringstekniska, föreläge icke någon annan betänklighet mot de föreslagna ändringarna, än att det i 4 § angivna engångsbeloppet icke borde för besättningsmän av manskapsgraden höjas utöver femtusén kronor, utan att det för befäls personer stadgade minimibeloppet också höjdes i motsvarande grad.

Kommerskollegium anslöt sig i huvudsak till de av riksförsäkringsanstalten gjorda uttalandena. Vad anginge de i 4 § angivna engångsbeloppen tillstyrkte kommerskollegium en skälig höjning av desamma, dock att, såsom riksförsäkringsanstalten påpekat, en höjning av ersättningen till besättningsmän i manskapsgraden syntes böra åtföljas av en motsvarande höjning av ersättningsbeloppen till befälhavare, styrmän och maskinbefäl.

I anledning av vad riksförsäkringsanstalten anfört må omnämnas, att den 6 september 1939 ingåtts en överenskommelse mellan redareföreningen, å ena sidan, samt de ombordanställdas organisationer (Sveriges fartygsbefälsförening, svenska maskinbefälsförbundet, svenska sjöfolksförbundet, svenska stewartsföreningen och Sveriges radiotelegrafistförening), å den andra, angående krigsrisk ersättning till de ombordanställda. Enligt denna överenskommelse, vilken gäller från och med den 4 i nyssnämnda månad, skall under nu rådande förhållanden utgå krigsrisk ersättningar till befäl och manskap å fartyg, som befinna sig i vissa uppräknade farvatten och farter (omkring västra Europa); tillägg skall utgå med vissa procent (250, 125, 100 eller 65) av hyran per månad (punkt 1). Tilläggen utgå jämlikt punkt 2 för hela den tid fartyget befinner sig inom respektive områden, med undantag för tid, då fartyget ligger i neutral hamn. I samtliga fall gäller enligt punkt 3 den begränsningen, att ersättning icke skall utgå för längre tid än en månad för en och samma enkelresa. Den månatliga hyra, å vilken krigsrisk tillägg beräknas, må i intet fall understiga 250 kronor (punkt 4). I punkt 6 föreskrives, att »olycksfallsersättning utgår enligt lag». Slutligen stadgas i punkt 7: »Krigsrisk ersättningar, som utgå i enlighet med denna överenskommelse, äro helt fristående från och skola icke kunna åberopas för ändringar i de förmåner, som till följd av gällande lag eller kollektivavtal tillkomma befäl och besättningsman.»

Avtalet av den 6 september 1939 har numera, såvitt angår förhållandet mellan redareföreningen, å ena, samt sjöfolksförbundet och stewartsföreningen, å andra sidan, blivit upphävt och ersatt av ett avtal den 13 november 1939, som gäller från och med sistnämnda dag. Enligt sistnämnda avtal utgår till kökspersonal samt däck- och maskinfolk krigsrisk ersättningar inom olika

farvatten med olika procent å hyran. I förhållande till septemberavtalet föreligger skiljaktighet bland annat därutinnan, att krigsriskersättning utgår även då fartyg befinner sig i holländsk eller belgisk hamn samt att den månatliga hyra, å vilken krigsriskersättning skall beräknas, förklarats icke få understiga 250 kronor för dem, som hava en hyra av 100 kronor per månad eller därutöver, och 200 kronor för dem, som hava en månadshyra understigande 100 kronor.

Departements-
chefen.

Då det gäller att fastställa den årliga arbetsförtjänst, som skall ligga till grund för beräkningen av storleken å sjukpenning eller livränta, skall enligt allmänna olycksfallsförsäkringslagen, för att ej i vissa fall oskäligt låga ersättningar skola utgå, arbetsförtjänsten under alla förhållanden beräknas uppgå till minst 450 kronor. Vid tillkomsten av 1937 års krigsförsäkringslag ansågs med hänsyn till de risker, varom vore fråga, denna minimigräns beträffande sjöfolket alldeles för låg. I överensstämmelse med föreskrift i det avtal mellan redareföreningen och manskapets organisationer, vilket låg till grund för lagstiftningen, fastställdes minimibeloppet i lagen till 2,900 kronor. I den nu föreliggande framställningen föreslås härutinnan en höjning till 3,600 kronor. Framställningen har avstyrkts av redareföreningen och segelfartygsföreningen men tillstyrkts eller lämnats utan erinran i övriga avgivna yttranden. Med hänsyn till å ena sidan den risk, som sjömännen i nuvarande världsläge måste taga, då de begiva sig till sjöss, samt å andra sidan vikten av att sjöfarten i största möjliga utsträckning fortfarande bedrives, synes den kompensation vid ett på grund av krigsåtgärd inträffat olycksfall, som försäkringsbeloppen äro avsedda att giva, böra sättas så hög, som utan åsidosättande av andra berättigade intressen kan komma i fråga. Att härvid den årsinkomst, å vilken ersättning enligt lagens regler skall beräknas utgå, bestämmes att i varje fall ej vara lägre än 3,600 kronor synes mig rimligt. Jag tillstyrker därför en därav betingad ändring i 2 § av 1937 års krigsförsäkringslag. Att märka är, att avlöningsförmånerna för sjöfolket numera, med hänsyn till tillämpade beräkningsgrunder, äro sådana, att flertalet ombordanställda åtnjuta en årlig arbetsförtjänst, som överstiger nyssnämnda minimibelopp.

Den sålunda föreslagna ändringen i 2 § föranleder ändring jämväl av den i 3 § intagna tabellen. Dennas innehåll står för närvarande i överensstämmelse med och utgör en direkt påbyggnad å bestämmelserna i 6 § allmänna olycksfallsförsäkringslagen. Då annan avvikelse från gällande regler icke härutinnan ifrågasättes än en höjning av minimibeloppet beträffande den årliga arbetsförtjänsten, torde allenast den ändringen böra göras i tabellen, att en lägsta sjukpenning av 6 kronor 50 öre fastställes att utgå vid en årsinkomst intill 3,645 kronor, varemot tabellen i övrigt synes böra kvarstå oförändrad.

I det föregående omförmälda lagändringar torde, på sätt riksförsäkringsanstalten framhållit, med hänsyn till gällande löneavtal endast i undantagsfall komma att föranleda ökning av redarnas nuvarande kostnader för försäk-

ringen. I de fall, då ökning kan väntas förekomma, torde densamma icke komma att överstiga 10 procent å förut utgående premier.

Jämväl i fråga om de i 4 § — till vilken 5 § ansluter sig — fastställda engångsersättningarna synas vissa ändringar erforderliga. Beträffande befälhavare, styrman och maskinbefäl är nu ersättningen, alltefter den kontanta lörens storlek, bestämd till lägst 5,000 och högst 9,000 kronor, under det att ersättningen i fråga om övriga ombordanställda är bestämd till 4,800 kronor. För en höjning av sistnämnda belopp till 9,000 kronor finner jag tillräckliga skäl föreligga. En sådan ändring synes mig emellertid böra föranleda en höjning jämväl av ersättningarna beträffande befälhavare, styrman och maskinbefäl på sådant sätt, att minimiersättningen fastställs till 9,000 kronor samt att maximiersättningen bestämmes till liksom hittills 4,000 kronor högre eller alltså 13,000 kronor. Vilken inverkan de nu omförmälda ändringarna i lagen beträffande engångsersättningarna komma att få på försäkringspremierna kan ej med säkerhet angivas; en förhöjning av premierna med omkring en tredjedel synes dock antaglig.

Förslag till erforderliga ändringar av 1937 års krigsförsäkringslag i överensstämmelse med vad i det föregående anförts har upprättats inom socialdepartementet. Lagändringarna torde böra träda i kraft utan dröjsmål.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att lagrådets utlåtande över förslag till *lag angående ändrad lydelse av 2—4 §§ lagen den 11 juni 1937 (nr 348) om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer*, av den lydelse bilaga¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Jan Smith.

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

*Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den
23 november 1939.*

Närvarande:
justitieråden EKLUND,
LAWSKI,
VON STEYERN,
regeringsrådet HJÄRNE.

Enligt lagrådet denna dag tillhandakommet utdrag av protokoll över social-
ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 17 november
1939, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i
§ 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat för-
slag till lag angående ändrad lydelse av 2—4 §§ lagen den 11 juni 1937 (nr
348) om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av
chefen för rättsavdelningen i socialdepartementet hovrättsrådet Sven Björk-
holm.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:
G. Lindencrona.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms
slott den 24 november 1939.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärenden SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, ENGBERG, SKÖLD, QUENSEL, ERIKSSON, STRINDLUND, HÄGGLÖF.

Efter gemensam beredning med cheferna för justitie- och handelsdepartementen anmäler t. f. chefen för socialdepartementet, statsrådet Hägglöf, lagrådets den 23 november 1939 avgivna utlåtande över det den 17 i samma månad till lagrådet remitterade förslaget till *lag angående ändrad lydelse av 2—4 §§ lagen den 11 juni 1937 (nr 348) om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer* samt hemställer, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan erinran, måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Ossian Larsson.
